

en Justitsminister, der skal gennemføre en Retsplejeordning, udtaler følgende: „Folket vil ikke faa Tillid til en Retsplejeordning, hvor Nævnene sammensættes paa den Maade, som her er vedtaget. Det er for Underklasserne ganske overordentlig farligt, hvis disse Nævningedomstole komme til at træde i Kraft. Det er for Underklassen i dette Land ganske overordentlig farligt, hvis den skal dømmes af Nævningedomstole, sammensatte af Overklassen.“ Hvis man bibragte Folket den Anskuelse, at man skabte politiske Nævningeretter, eller at man skabte det Nævningeretter, hvor kun Overklassen var repræsenteret, tror jeg, man skulde lade være med at gennemføre hele Institutionen . . . (Zahle: Saa ere vi enige.) Nej, vi ere ikke, jeg skal blot gaa videre . . . men jeg tror, at der er ingen, der vilde gøre det . . . (Zahle: Det er jo gjort ved den vedtagne Lov.) For det første er det slet ikke gjort ved den vedtagne Lov. Der findes den Bestemmelse i § 74, at hvis det Udvalg, der træder sammen for at foretage Udvælgelsen til Grundlisten — i København er det 2,000 Mand, der skulle udvælges —, ikke kan blive enigt, kan ethvert Medlem af Udvalget forlange at udvælge et lige stort Antal Mænd. Altsaa, hvis man vil tage Forholdene, som det ærede Medlem tager dem, men, som jeg haaber de aldrig nogen Sinde skulle blive praktiserede, at man udtog disse 2,000 Mænd rent efter politiske Hensyn, saa vilde, altsaa hvis vi tog Forholdene her i Byen, de $\frac{2}{5}$ af disse blive tagne netop af Arbejderklassen, saa vist som denne efter Reglerne om Udvalgets Sammensætning vilde kunne faa 2 af de 5 Medlemmer. Men jeg gentager, at jeg haaber, at det aldrig nogen Sinde skal ske, jeg haaber, at de, der træde sammen for at foretage Udvælgelsen til Grundlisten, ville have en levende Følelse af, at deres Pligt er at sørge for, at de, som blive udtagne, ikke ere Folk fra bestemte Klasser, men fra hele Samfundet uden Undtagelse, og jeg tror, at netop naar det blev hævdet af alle dem, der med virkelig Interesse tog sig af Retsplejeloven, saa vilde det ske. Nu staar der i Loven, at det i København er Byrettens Formand, der udnævner det ene Medlem af Udvalget, der skal udtage til Grundlisten, og han vil være lige saa god som Landsrettens Formand, men tror det ærede Medlem, at hvis det var Landsrettens Formand, der udnævnte en Mand til dette Udvalg, at han nogen Sinde vilde træffe Valget efter Klassehensyn? Aldrig!

Han vilde absolut i eet og alt følge den Grundsætning, jeg har udtalt.

Saa sagde det ærede Medlem yderligere dette, at det var ganske uberettiget at sammenligne Proceduren for Sø- og Handelsretten og den faste Voldgiftsret, men navnlig Sø- og Handelsretten, med den, der var indført ved Retsplejen. Det er det ikke, det er den bedste Sammenligning, som overhovedet kan foretages. Proceduren, som den er givet i almindelige civile Sager i Retsplejeordningen, og saaledes som den nu foregaar ved Sø- og Handelsretten, vil ligne hinanden i Hovedtrækkene. Det er et Spørgsmaal, som jeg ikke her ved Finanslovens første Behandling skal udtale mig om i Detailler; jeg skal blot henvise ærede Medlemmer til Lærebogen: „Den nye Retspleje“, hvori det hedder Pag. 79; „at under denne Forberedelse af Sagen“ — det er civile Sager — „skal for det første det skriftlige Grundlag tilvejebringes for den mundtlige Domsforhandling. De Regler, Loven foreskriver herom, minde i meget om den skriftlige Forberedelse til den nuværende Sø- og Handelsrets Procedure.“ Og den mundtlige Procedure bliver naturligvis ogsaa paa samme Maade som for Sø- og Handelsretten, den kan ikke blive paa anden Maade, men det, som det ærede Medlem havde Ret i, men som ingen Jurist kan misforstaa mig paa, det er, at Sammensætningen af Retten i Sø- og Handelsretten er anderledes end den i Retsplejeloven. Det er nemlig ikke nogen almindelig Domstol, men en speciel Domstol til Behandling af Sø- og Handelsretssager, og man kan ikke med Føje sige, at Folket er repræsenteret i den, det er rene Fagdommere, som sidde i den. Det ærede Medlem omtalte altsaa Sø- og Handelsretten, men ærede Medlemmer ville bemærke, at han ikke med et Ord omtalte Proceduren for den faste Voldgiftsret. Hvorfor, skal jeg lade uomtalt, men kun konstatere, at jeg kan tænke mig to Grunde dertil, den ene, at han glemte Loven af 12. April 1910, den anden, at han huskede den, men i begge Tilfælde skulde han nok lade være at omtale den. Thi Sammenhængen med denne Lov er den, at den Lov om Rettens Pleje, som ærede Medlemmer hørte, at det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle), da han første Gang havde Ordet ved Finanslovens første Behandling, kaldte en slet Lov, har Ministeriet Zahle i Loven om den faste Voldgiftsret gennemført saaledes, at over